

[Morten Lange.]

problem var: kan vi da ikke sikre os en lille smule bedre end denne elendige betænkning? De gange, jeg har snakket med dem, har jeg sagt, at det måtte dog vel kunne lade sig gøre. Nøg havde vi fået en dårlig regering, men så dårlig kunne den vel heller ikke være. Men jeg havde da aldrig vovet at tro, at den ikke engang ville gennemføre noget, der mindede om betænkningens udkast. Man har spurgt mig, og jeg har sagt: ja, det kan da ikke tænkes andet, der har været betænkningstid nok, og forslaget er udarbejdet af ministeriets embedsmænd, så man kender det til den sidste detalje. Jeg forstår, at nu skal man spørge administrationsrådet om administrationsformen. Herregud, der er intet nyt i denne sag, det kunne man have gjort for længe siden. Det er dårlige undskyldninger. De studerende må være enormt skuffede; man får ikke engang den dårlige betænkningens forslag igennem. Det havde dog været et eller andet. Men man kan selvfølgelig sige, at så kan det jo ske, at man kan sove på det og få gjort sagen bedre til næste år.

Jeg skal ikke sige meget om socialdemokratiets forslag til beslutning. Det var vel sådan en from påmindelse til ministeren om at komme med noget brugbart. Jeg var glad ved den erkendelse, som den socialdemokratiske ordfører kom med, at det i hovedsagen var de studerendes mindretalsforslag, han havde mest sympati for. Jeg vil gøre hans ord til mine. Det er også, hvad jeg synes er realistisk i den nuværende situation. Det sjove ved det er, at studerende er jo overordentlig realistiske, når de udtaler sig i økonomiske anliggender. De studerendes pres i økonomiske sager har igennem hele denne aktivisttid, vi har været inde i, været meget realistisk, meget koldsindigt og meget samfundsbevidst. Jeg synes, man har grund til at hæfte sig ved det.

Så skal jeg blot til slut sige, at når venstresocialisterne kommer med et forslag til en pålydende værdi af 5 milliarder kr., så har man gjort sagen én ting, nemlig en usædvanlig dårlig tjeneste, for nu vil det cykle rundt blandt befolkningen i dette land, at fuld studenteløn kan der ikke blive tale om, for det koster en 5-6 milliarder kr., og så mange penge har vi ikke. Jeg tror, at den beregning, man dér har stillet op, kun har ét ganske

klart og enkelt formål, og det er: så godt, man nu med sine ringe hartkorn kan, at skade sagen.

Kjær Rasmussen: Sammen med flertallet af andre partier deler vi den opfattelse, at ingen af økonomiske grunde må forhindres i at få den uddannelse, som den pågældende har lyst og evner til. Det er en målsætning, som de gamle partier længe har skiltet med, men det synes unægtelig, som om det har knebet med både lusten og evnerne hos disse partier, når det gjaldt om at få målsætningen realiseret.

Heller ikke denne gang skal der åbenbart gøres noget videre ved uddannelsernes demokratisering, men forskellen på nu og tidligere er, at vi denne gang har en del talmateriale, som klart belyser, at Danmark også uddannelsesmæssigt er et klasesamfund. Socialforskningsinstituttet konstaterer således i sin publikation om de 14—20-åriges uddannelsessituation, bind I, at — jeg citerer —

„Den andel af de 16—19-årige, som går i gymnasiet, er i øverste sociale lag godt 25 gange større end i det nederste sociale lag.“

Det er altså, hvad socialforskningsinstituttet har fundet ud af. Vender man sig til handelshøjskolens undersøgelser, får man at vide, at — jeg citerer igen —

„87 pct. af de studerende ved de højere læreanstalter rekrutteres fra over- og middelklasse.“

Jeg skulle lige sige, at dette citat for øvrigt er hentet fra Christensen og Bøttger Sørensens værk „De studerendes geografiske og sociale oprindelse.“

Men på denne baggrund er det altså, at VS har fremsat sit forslag til lov om uddannelsesstøtte. Vi foreslår, at støtten sættes ind allerede ved det fyldte 15. år, idet uddannelsesvalget netop foregår på dette alderstrin og de nærmest følgende. Samfundet må gøre det muligt for den unge at klare sig selv økonomisk, for kun på den måde vil han være i stand til at overvinde et eventuelt uddannelsesfremmed eller uddannelsesfjendtligt miljø. For øvrigt findes der jo stadig væk masser af hjem inden for lavt-lønsmrådet, som ikke har mulighed for at finansiere deres børns uddannelse.

Efter vores mening må støtten ydes til